

„Skok víry“

Od jisté doby onen nadsazený, nadměrný důraz, dávaný na to, že odvaha víry znamená skok do neznáma (za který nese odpovědnost nejspíš Kierkegaard a ti, co jej v tom následovali a následují), je nerozlučně spjat se závažnou chybou: akt víry není vůbec žádný „skok“, ale je to cesta krok za krokem, přičemž ta cesta se vyznačuje jakýmsi „růstem“, sílením či posilováním víry (víra roste jako zrno hořčičné!). Do „neznáma“ se nemůžeme odvažovat „skokem“, to by s „vírou“ nemělo nic společného. Takový skok by byl jen výsledkem rezignace na pracné hledání a vyšlapávání nových cestiček a stezek; bylo by to vlastně odmítnutí „spolupráce“ na uskutečňování „toho pravého“, neboť žádného „pravého“ nelze dosahovat „skokem“. V tom měl pravdu Masaryk, když zdůrazňoval „práci drobnou“ a odmítal „velké oběti“; v Kierkegaardově důrazu na „skok“ víry je dobře vidět onen romantismus, který odmítal i Rádl.

(Písek, 081022-1.)